

Sygn. akt III KK 100/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Buliński

SSN Piotr Hofmański

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Bogumiły Drozdowskiej,
w sprawie W. O.

skazanego z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178 a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 10 września 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego w części dotyczącej orzeczenia
o karze na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 16 listopada 2012 r.,

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i w tym zakresie
przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w Ł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 16 listopada 2012 r., W. O. uznany
został za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, a

polegającego na tym, że „w dniu 23 sierpnia 2012 r. w P., będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. w sprawie sygn. akt II K 1.../09, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, jechał jako kierujący pojazdem mechanicznym – samochodem m-ki Opel Kadet w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości – 1,07 mg/l; 0,93 mg/l; 0,95 mg/l; 0,94 mg/l alkoholu w organizmie, czym nie zastosował się do zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. w sprawie sygn. akt II K .../09, na okres 3 lat” – tj. przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za to skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby wynoszący 4 lata oraz grzywnę w wymiarze 60 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł.

Orzeczenie to, zawierające również rozstrzygnięcie o kosztach, nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 24 listopada 2012 r.

Kasację od powołanego wyroku, w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść skazanego, wniósł w dniu 22 marca 2013 r. Prokurator Generalny. Zarzucił w niej „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego – art. 42 § 2 k.k., polegające na nieorzeczeniu w stosunku do W.O., skazanego za popełnienie czynu z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k., obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju”, wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona na niekorzyść skazanego, z zachowaniem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k., kasacja Prokuratora Generalnego została uwzględniona w całości, trafny okazał się bowiem sformułowany w niej zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, że skazując oskarżonego za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w czasie popełnienia którego znajdował się on w stanie nietrzeźwości, na sędzie – stosownie do treści art. 42 § 2 k.k. – ciąży obowiązek orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy postąpił wbrew temu wymogowi i pomimo przypisania W. O. przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k., nie orzekł obligatoryjnego środka karnego, naruszając tym samym wskazany w zarzucie kasacji przepis prawa materialnego, zaś naruszenie to miało, co oczywiste, istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. uchwała z dnia 25 marca 2010 r., I KZP 36/09, OSNKW 2010, z. 5, poz. 40; wyroki: z dnia 1 września 2011 r., V KK 168/11, R-OSNKW 2011, poz. 1542 i z dnia 5 lipca 2012 r., V KK 150/12, niepubl.), pomimo tego, że skarżony niniejszą kasacją wyrok obarczony jest uchybieniem polegającym w istocie na braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego, i takiego też naruszenia prawa dotyczy podniesiony w kasacji zarzut, zasadnym było – jak to uczynił Prokurator Generalny – zaskarżenie przedmiotowego orzeczenia w części dotyczącej orzeczenia o karze, ponieważ w postępowaniu kasacyjnym nie jest możliwe uchylenie orzeczenia wyłącznie w części, której orzeczenie to nie zawiera, a więc np. co do braku w nim rozstrzygnięcia w kwestii środka karnego. Z tych względów podzielono więc stanowisko skarżącego co do zakresu zaskarżenia uchyłając poddany kontroli kasacyjnej wyrok właśnie w części dotyczącej orzeczenia o karze, tym bardziej, że środek karny jest przecież składnikiem ogółu represji stosowanej za przypisane przestępstwo.

W ponowionym postępowaniu Sąd Rejonowy powinien, orzekając w zakresie w jakim nastąpiło przekazanie, mieć na uwadze (co Sąd Najwyższy zauważa z urzędu – art. 442 § 3 k.p.k.), że wprowadzie kasacja ta wniesiona została na niekorzyść oskarżonego co do rozstrzygnięcia o karze, a więc o karze i o środkach karnych, ale podniesiony zarzut nie odnosił się do samej kary, lecz jedynie do braku rozstrzygnięcia o obligatoryjnym środku karnym. Tym samym uchybienie podniesione w przedmiotowej kasacji nie stwarza warunków do surowszego orzekania obecnie odnośnie samej kary czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony dyspozycją art. 443 k.p.k. (zob. uzasadnienie - *in fine* - powołanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2010 r.).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku.

